

Postanowienie z dnia 6 kwietnia 2000 r.

III RN 141/99

Domniemanie doręczenia (art. 44 KPA) nie ma zastosowania do pisma błędnie zaadresowanego.

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2000 r. sprawy ze skargi Ryszarda C. na decyzję Wojewody W. z dnia 30 stycznia 1998 r. [...] na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Ryszard C. w dniu 5 stycznia 1999 r. wniósł do Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 3 listopada 1998 r. [...]. W uzasadnieniu skargi podniósł, że bez własnej winy nie miał możliwości brania udziału w sprawie, gdyż nie otrzymał zawiadomienia o terminie rozprawy, co narusza jego podstawowe prawa.

Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15 lutego 1999 r. [...] odrzucił skargę Ryszarda C. uznając, że nie zachodzą podstawy wznowienia postępowania w oparciu o art. 401 pkt 2 KPC w związku z art.59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), gdyż skarżący nie był pozbawiony możliwości działania wskutek naruszenia przepisów prawa. Został on bowiem powiadomiony o

terminie rozprawy, gdyż przesyłkę awizowano, lecz nie została w placówce pocztowej podjęta w przepisany termin, więc uznano ją za doręczoną.

Powyższe postanowienie Minister Sprawiedliwości w dniu 7 sierpnia 1999 r. zaskarżył rewizją nadzwyczajną, zarzucając rażące naruszenie art. 58 i art. 59 ustawy o NSA w związku z art. 42 i art. 44 KPA oraz art. 401 pkt 2 KPC i na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o NSA domagał się uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do uznania, iż wezwanie na rozprawę w dniu 3 listopada 1998 r. zostało skarżącemu doręczone przez Naczelną Sąd Administracyjny w trybie tzw. doręczenia zastępczego unormowanego w art. 44 KPA. Zawiadomienia nie wysłano bowiem na adres Ryszarda C. w W. „ul. B. 23/29”, lecz na adres „B. 23/20” podany w dniu 10 kwietnia 1998 r. w odpowiedzi Wojewody W. na skargę. Przesyłkę tę awizowano w dniu 15 października 1998 r., a następnie zwrócono Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu na skutek niepodjęcia w terminie, przy czym brak jakiegokolwiek informacji czy i gdzie umieszczono zawiadomienie o nadejściu przesyłki. Z adnotacji na kopercie, w której wyekspediowano przesyłkę wynika wprawdzie, że wezwanie na rozprawę wysłano ponownie w dniu 28 października 1998 r., lecz brak danych o adresie przesyłki oraz o jej doręczeniu. Skoro zatem Ryszard C. nie otrzymał na swój adres zawiadomienia o rozprawie w dniu 3 listopada 1998 r., to został pozbawiony możliwości działania w sprawie i obrony swych praw.

Sąd Najwyższy zważył. co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna, gdyż zaskarżonemu orzeczeniu słusznie wytyka rażące naruszenie art. 401 pkt 2 KPC w związku z art. 42 i 44 KPA oraz art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.). Regułą w postępowaniu administracyjnym jest doręczenie pisma do rąk adresata w miejscu zamieszkania lub w miejscu pracy strony (art. 42 § 1 KPA), względnie w lokalu administracji państwowej, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej (art. 42 § 2 KPA), chociaż w razie niemożności doręczenia pisma w taki sposób, a także w razie koniecznej potrzeby, np. pilności sprawy, pisma doręcza się w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie (art. 42 § 3 KPA). W razie nie-

obecności adresata w mieszkaniu pisma za pokwitowaniem doręcza się do rąk dorosłego domownika, sąsiada lub dozorczy domu, gdy osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi, przy czym o doręczeniu pisma do rąk sąsiada lub dozorczy umieszcza się zawiadomienie na drzwiach mieszkania adresata (art. 43 KPA)

Gdyby jednak pisma nie można było doręczyć w powyższy sposób, to zgodnie z art. 44 KPA składa się je na okres siedmiu dni w urzędzie pocztowo-telekomunikacyjnym lub w urzędzie gminy, a zawiadomienie o tym umieszcza się na drzwiach mieszkania adresata albo biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe bądź w miejscu widocznym na nieruchomości, której postępowanie dotyczy. W tych przypadkach doręczenie „uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia tego okresu”. W zakresie zastosowania powołanego przepisu nie mieści się jednak sytuacja, w której z relacji poczty, co do nie podjętej w terminie przesyłki z powiadomieniem o terminie rozprawy, nie wynika czy i gdzie umieszczono informację o nadejściu pisma. To samo dotyczy tym bardziej sytuacji powiadomienia skierowanego do strony na błędny adres zamieszkania. Taka przesyłka uniemożliwia działanie w sprawie, a tym samym pozbawia stronę możliwości obrony jej praw (art. 401 pkt 2 KPC w związku z art. 59 ustawy o NSA).

Z tych powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====